

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobců **a) Ing. R. K.**, a **b) Ing. P. K.**, zastoupených Mgr. Jaroslavem Brožem MJur, advokátem BROŽ BROŽ VALA advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Marie Steyskalové 767/62, Brno, proti žalované **DISTEP a. s.**, se sídlem Ostravská 961, Frýdek-Místek, zastoupené JUDr. Milanem Pavelcem, advokátem se sídlem Zámecké nám. 42, Frýdek-Místek, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2012 o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí části žádosti ze dne 2. 3. 2012, ve věci žádosti o poskytnutí informací,

t a k t o :

I. Rozhodnutí představenstva společnosti DISTEP a. s. ze dne 29. 5. 2012 o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí části žádosti ze dne 2. 3. 2012 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobcům a) a b) na náhradě nákladů řízení částku 19 285,80 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Brože, MJur, advokáta BROŽ BROŽ VALA advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Marie Steyskalové 767/62, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí představenstva žalované ze dne 29. 5. 2012, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele žalované ze dne 2. 3. 2012 o odmítnutí žádosti o informace. K žalobě připojili žádost o poskytnutí informací, rozhodnutí žalované obou stupňů a své odvolání. S ohledem na nepředložení správního spisu žalovanou soud vycházel pouze z těchto listin při přezkoumávání napadeného rozhodnutí.

Žalobci se obrátili dne 17. 2. 2012 na žalovanou se žádostí o následující informace:

1) předběžné kalkulace ceny tepelné energie na roky 2010, 2011 a 2012 dle cenového rozhodnutí ERU,

2) výsledné kalkulace ceny tepelné energie za roky 2010 a 2011 včetně vysvětlení rozdílu mezi plánovanou a skutečnou cenou tepla ve městě Frýdku-Místku dle cenového rozhodnutí ERU,

3) informace o způsobu zadání, výběru dodavatele a realizaci zakázky (či dílčích zakázek) na montáž patních měřičů TUV v roce 2010, a to včetně termínů, cen a informací o dodržení smluv,

4) poskytnutí pracovní či managerské smlouvy, na jejímž základě vykonává Ing. P. J. funkci ředitele žalované,

5) celková výše vyplacených odměn za vykonanou práci Ing. P. J. za roky 2006, 2010 a 2011,

6) přehled darů, které poskytla žalovaná v letech 2010 a 2011 s uvedením příjemců, výše darů a účelem jejich použití.

Rozhodnutím ředitele žalované ze dne 2. 3. 2012 byla žádost žalobců zamítnuta. Ředitel žalované uvedl, že položková kalkulace ceny tepla spadá pod obchodní tajemství společnosti. Poukázal též na obdobnou žádost, která byla odmítnuta Krajským úřadem Moravskoslezského kraje, a dovedl, že se ve věci jedná o překážku věci rozhodnuté. O instalaci patních měřičů TUV rozhodla roku 2010 valná hromada, přičemž žalovaná získala licenci na výrobu patních měřičů a jednotlivé komponenty nakupovala v rámci běžného hospodaření formou výběru zakázek malého formátu, případně užila své skladové zásoby. Informace o příjmech ředitele byly odepřeny s poukazem na ustanovení § 10 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) a na ochranu osobních údajů. Ochranu soukromí lze prolomit pouze u veřejného funkcionáře, nikoliv u ředitele žalované. Přehled poskytnutých darů byl odepřen rovněž s poukazem na obchodní tajemství společnosti.

Žalobci podali proti prvostupňovému rozhodnutí dne 20. 3. 2013 odvolání. V něm namítli, že žalovaná nedostatečně odůvodnila, proč spatřuje obchodní tajemství v informacích týkajících se montáže patních měřičů TUV a poskytnutých darů (tj. bod 3. a 6. žádosti). Žalobci dále s odkazem na § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. a na navazující judikaturu poukázali na to, že nelze z důvodu ochrany obchodního tajemství odepřít poskytnutí informace o ceně, která bude hrazena z veřejných rozpočtů. Odvolatelé dále uvedli, že s ohledem na to, že základní kapitál žalované, který byl do ní vložen městem Frýdek-Místek, je tvořen veřejnými prostředky, je třeba na žalovanou nahlížet jako na instituci, která hospodář

s veřejnými prostředky. Informace požadované pod body 1., 2., 3. a 6. jsou informace týkající se používání veřejných prostředků, a jejich poskytnutí nemůže být odepřeno poukazem na obchodní tajemství. Odvolatelé dále odmítli názor žalované, že ve věci se jedná o překážku věci rozhodnuté, neboť novým rozhodnutím lze vyhovět žádosti, která již byla pravomocně zamítnuta (§ 101 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „správní řád“]). Odvolatelé namítli, že v rozhodnutí nebylo uvedeno, kdo vykonává práva k tvrzenému obchodnímu tajemství. Pokud se týče žádostí pod body 4. a 5. žádosti, pak je argumentace ustanovením § 10 zákona č. 106/1999 Sb., zcela nepřipadná, neboť toto ustanovení chrání jen informace získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení, pod což požadované informace nespádají. Naopak odvolatelé se domnívají, že ředitel žalované je osobou, které se poskytují veřejné prostředky.

Žalovaná ve svém druhostupňovém rozhodnutí zrekapitulovala průběh správního řízení. Podrobně se zabírala otázkou, zda ona sama je povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., a na základě rozboru judikatury správních soudů dospěla ke kladné odpovědi na takto položenou otázku. Dále obsáhle polemizovala se závěry judikatury, který orgán obchodní společnosti je povolán rozhodovat o žádosti o informace v prvním a druhém stupni. Napadené rozhodnutí ředitele žalované ze dne 2. 3. 2012 potvrdila a dále uložila odvolatelům s pouhým blíže nerozvedeným odkazem na § 17 zákona č. 106/1999 Sb., náhradu nákladů ve výši 3 000,- Kč.

Žalobci v podané žalobě zopakovali námitku, že žalovaná nedostatečně odůvodnila, proč spatřuje obchodní tajemství v informacích týkajících se montáže patních měřičů TUV a poskytnutých darů (tj. bod 3. a 6. žádosti), což způsobuje nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí. Dále rovněž zopakovali námitku, že žalovaná hospodaří s veřejnými prostředky, které tvoří základní kapitál žalované, vložený do ní Statutárním městem Frýdek-Místek, a proto požadované informace nemohou být odepřeny s poukazem na obchodní tajemství. Pokud se týče námítky překážky věci rozhodnuté, pak žalobci poukazují na to, že sice rozhodnutím Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 11. 8. 2011 byla odmítnuta část žádosti, avšak dle § 101 písm. b) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta; navíc obě žádosti se liší svým adresátem a v žádosti adresované městu nebyly požadovány informace o plánovaných kalkulacích cen za léta 2011 a 2012 a o skutečných cenách. Žalobci též namítli, že žalovaná neuvedla, kdo vykonává práva k tvrzenému obchodnímu tajemství. K odmítnutí poskytnutí informací žádaných pod body 4. a 5. žádosti žalobci zopakovali námitku, že ředitel žalované je osobou, které jsou poskytovány veřejné prostředky. Pokud se týče výroku o náhradě nákladů řízení, pak tento nemá oporu v zákoně, neboť ustanovení § 17 zákona č. 106/1999 Sb. se týká úhrady nákladů, které povinným subjektům vznikají při poskytování informací a které jsou oprávněni žádat před jejich poskytnutím. Navíc žalovaná nikterak neuvedla, jak dospěla k výši předepsané částky.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala, že se považuje za povinný subjekt, a zopakovala důvody, pro které považuje vybrané odpovědi na otázky žalobců za obchodní tajemství. Uvedla dále, že žalovaná má vazbu se svým jediným

akcionářem, jímž je Statutární město Frýdek-Místek, formou výplaty dividendy a dále uzavírá obvyklé obchody, které spočívají v dodávce TE nebo zřízení věcných břemen. Zdůraznila, že téměř shodné informace žalobci požadovali i po Statutárním městě Frýdek-Místek, přičemž byli odmítnuti. Namítla dále, že u otázky č. 3 žalobcům odpověděla, že zakázku tak, jak ji definovali žalobci, nezadala, ale montáž patních měřičů TUV zajistila sama. Pokud se týče poměrů ředitele žalované, poukázala na ochranu soukromí. Přehled darů s uvedením výše darů a obdarovaných připojila žalovaná ke svému vyjádření. Žalovaná odepřela vydat soudu správní spis s odůvodněním, že jej nevedla.

Žalobci v replice poukázali na dvě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, týkající se informační povinnosti, a uvedli, že v případě střetu práva na soukromí a práva na informace by v jejich případě měl být upřednostněn nárok veřejnosti vědět, jak je nakládáno s veřejnými prostředky.

Žalovaná v následné duplice oponovala tím, že obchodní společnost není zahrnuta v jakémkoli veřejném rozpočtu, a proto – měřeno testem proporcionality – právo na ochranu soukromí jejího ředitele převažuje nad právem občana získat informace.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Napadené rozhodnutí, jakkoli rozsáhlé, pouze rekapituluje průběh správního řízení, následně se zabývá tím, z jakých důvodů je třeba žalovanou považovat za povinný subjekt ve smyslu § 2 zákona č. 106/1999 Sb., a úvahami o tom, který orgán žalované by měl být povolán k rozhodnutí o žádosti o informace v prvním a ve druhém stupni správního řízení. Zcela absentuje jakákoli úvaha, která by se vypořádávala s námitkami, které vznesli v odvolání žalobci – schází zdůvodnění, proč je zadání zakázky na instalaci měřičů TUV obchodním tajemstvím, kdo vykonává práva k tomuto obchodnímu tajemství, proč nepovažuje žalovaná za správný právní názor žalobců o nemožnosti odepřít vybrané informace o nakládání s prostředky žalované (které žalobci pokládají za veřejné) s poukazem na obchodní tajemství.

Již Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 26. 2. 1993 č. j. 6 A 48/92-23 (uveřejněný ve Výběru soudních rozhodnutí ve věcech správních pod č. 27/1994) uzavřel, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.

Takováto situace nastala i v nyní projednávaném případě, kde v napadeném rozhodnutí zcela chybí jakákoli reflexe shora uvedených odvolacích bodů žalobců. Nadto odůvodnění nákladového výroku je rovněž nedostatečné a poukazuje jen v obecné rovině na ustanovení § 17 zákona č. 106/1999 Sb., jehož hypotéza mj. předpokládá poskytnutí informací, nikoliv jejich odepření.

Nadto krajský soud poznamenává, že nepředložení správního spisu má samo o sobě zpravidla za následek zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. A 2/2003-73 ze dne 31. 7. 2006, publ. pod č. 1469/2008 Sb. r. NSS). Jestliže žalovaná nevedla formální správní spis, byla povinna předložit soudu alespoň veškerou písemnou dokumentaci, kterou ve věci měla a na níž i ve svých rozhodnutích odkazovala (např. rozhodnutí, ohledně něhož byla namítána překážka *rei iudicatæ*, či směrnice o utajení některých skutečností jako obchodního tajemství). S ohledem na to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné *per se*, neurgoval již soud žalovanou o doplnění uvedené dokumentace.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení.

Povinnost k poskytnutí informací, kterou žalobci požadovali ve výroku II. petitu žaloby soud žalované neuložil. Postup soudu podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. totiž přichází (s určitými výjimkami) v úvahu tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 8/2010-65 ze dne 24. 3. 2010).

Rozhodnutím o meritu věci odpadla potřeba rozhodnout o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaná byla zavázána k úhradě důvodně vynaložených nákladů řízení procesně úspěšných žalobců. Tyto náklady spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 2 x 3 000,- Kč, odměně advokáta za tři úkony právní služby – a to převzetí věci, sepsí žaloby a sepsí repliky – dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996, přičemž výše odměny činí dvojnásobek sazby odměny snížené o 20%, tedy 3 360,- Kč, dle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 14 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., dále ve třech režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., a 21% DPH ve výši 2 305, 80 Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, **může** oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 19. září 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu